

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέρου διευθύνοντος.

ΤΑ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑ

Δὲν ἐθαύμασαν τόσοι οἱ ξένοι τὰς νίκας, τὰς ὁποίας κατήγαγον οἱ προπάτορες ἡμῶν κατὰ τῶν βαρβάρων Περσῶν, ὅσον ἐθαύμαζε καὶ θαυμάζει ἀκόμη ὁ κόσμος τὰς παραμονὰς τῶν νικῶν τούτων, καθ' ὅς τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσα θαυμασία ἐλληνικὴ ἡμερότης ἐπαρουσίαζε μίαν τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὠραιότερων αὐτοῦ ἐκδηλώσεων.

Οὐδεὶς φόβος, οὐδεμία σύγχυσις ἢ ταραχὴ ἢ κραυγῶν ὀρυμαγδὸς ἢ παραφορῶν ἀκαταλόγιστος νευρικότης, ἀλλὰ γαλήνη καὶ ἡρεμία καὶ πεποίθησις καὶ ἀπάθεια μακαρία. Ἐλούοντο, ἐκτένιζον τὰς μακρὰς κόμας, ἔψαλλον ἢ ἐτέλουν γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ ἐπαιζον, ἐνῶ τὴν ἐπαύριον πιθανώτατα θὰ ἐρρίπτοντο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου ἢ μᾶλλον, ὅπως ποιητικώτερον ἐδεήλουν καὶ τοῦτο ἀκόμη, θὰ ἐδείκνουν παρὰ Πλούτωνι.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας σημαντικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς αὐτῶν ζωῆς οἱ ἐμπορούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀκραίφνου ἐλληνικοῦ πνεύματος προπάτορες καὶ πατέρες τὴν ἐτήριον εὐγενὴ ἀξιοπρέπειαν καὶ χάριν, ὥστε μὲ θαυμασμόν νὰ ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς ξένους. Τοῦτο συνέβαινε καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους ἀκόμη χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, καθ' ὅς οἱ ξένοι περιηγήται, προερχόμενοι ἐκ τῶν χωρῶν ἐν ταῖς ὁποίαις εἶχε μετασταθμεύσει ὁ πολιτισμός, ὡς διδακτικὸν παράδειγμα ἐπρόβαλλον εἰς τοὺς συμπολίτας τῶν τὴν σοβαρότητα καὶ εὐπρέπειαν, μεθ' ἧς οἱ πτωχοὶ δούλοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων σκλαβωμένων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεγον τοὺς δημογέροντάς των.

Ἡμπορεῖ λοιπὸν νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν τοῦ ὁ συγκρίνων τὸν ὠραῖον κανόνα, ὃν καθώρισεν οὕτω τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα, πρὸς τὰ τελούμενα κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν προεκλογικὰ χρόνια;

Ἡ σημασία ἐκλογῆς ἀρχόντων καὶ νομοθετῶν διὰ λαὸν εὐρισχόμενον εἰς κρίσιμον σημεῖον τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ βίου δὲν εἶναι βεβαίως μικροτέρα τῆς ἐκβάσεως τῆς μάχης. Εἶναι τούναντίον ἴση, ἀν μὴ ἀνωτέρα, ἡ ἀλλῆς ἢ κακῆς ἐκλογῆς μέλλουσα νὰ προκύψῃ. Καὶ τὸ μέγα τοῦτο γεγονός ἀπορεῖ τις νὰ παρασκευάζεται ἢ περιμένεται ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἐν αὐστηρᾷ ἡρεμίᾳ ἢ καὶ καρτερικῇ ἀλλ' ἐν ἰσχυρίαις καὶ μέθῃ καὶ βακχικῇ ἀλαλῇ εἰς χώραν, ἐν ἣ ἀξιοῦμεν ὅτι δὲν ἀπέκτη τὸ πνεῦμα καὶ εἰς κατοίκους, οἵτινες διεκδικούσι τὴν καταγωγὴν καὶ δικαιοματικὴν κληρονομίαν τῶν προγονικῶν ἀρετῶν.

Ἀν ἐπρόκειτο διὰ μαρτυριῶν ν' ἀποδείξωμεν τὴν συνέχειαν καὶ γνησιότητα τοῦ ἐλληνικοῦ ἡμῶν πνεύματος, βεβαίως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὡς μαρτυρὰς τὰς προεκλογικὰς ἡμέρας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν

(Ἰωάν. 9. 17, 31)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρώπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἦνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα¹ ἄλαλον καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ² ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ³ ξηραίνεται καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἀπίστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἦνεγκαν αὐτόν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ. Πόσος χρόνος ἐστίν, ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε. Παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵν' ἀπωλέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴτι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐν ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτῷ τό· Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε. Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου⁴ τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοὺς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος,⁵ ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ. Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω. Ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν, ἐξῆλθε καὶ ἐγένετο ὥσει νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοὺς, κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Τοῦτο τὸ γένος⁶ ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες,⁷ παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ οὐκ ἠθέλην ἵνα τις γινῇ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Σημειώσεις.

1) Ἀ λ α λ ο ν — ὡς ἀφωνίαν προξενοῦν. 2) Ρ ῥ ῥ ῥ — καταβάλλει καὶ σπαράσσει αὐτόν. 3) Ξ η ρ α ῖ ν ε τ α ῖ — γίνεται ξηρὸς ἀναίσθητος. 4) Ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὴν πλήρη, καὶ τελείαν πίστιν, σὺ ἐλθέ βοήθός μου. 5) Ἐ π ε τ ῖ μ ῆ σ ε ν — αὐστηρῶς διέταξε. 6) Ἐ ν ο ὕ δ ε ν ἰ — τρόπον. 7) Παρεπορεύοντο κρύφα, προσέχοντες ἵνα μὴ κατανοηθῶσιν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΘΕΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου ΣΤ' 13-20

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐπέστη περὶ τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως τοῦ Ἀβραάμ, διότι οὐδ' αὐτοῦ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ Ἰσαὰκ ἐφείσθη, ἀλλ' ἐδέχθη προθύμως νὰ θυσιάσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν δύο πράγματα, τὸν πληθυσμὸν τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἔμμενον τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν εὐλογίαν ὅλων τῶν ἔθνων τῆς γῆς δι' αὐτῶν τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Ὅπως δὲ πείσῃ ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ περὶ τῶν δύο τούτων ὑποσχέσεων, ἡδουλῆθη νὰ ποιήσῃ αὐτὰς μεθ' ὅρκου· καὶ ἐπειδὴ οὐδαμοῦ ἡδύνατο νὰ ὀρκισθῇ ὁ Θεός, διότι οὐδεὶς ἀνώτερος αὐτοῦ ὑπάρχει, ὠρκίσθη εἰς ἑαυτὸν, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Ὁ Θεὸς δὲν ἐπλήρωσεν ἀμέσως τὴν μεγάλην ὑπόσχεσιν ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀβραάμ διὰ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκ τῆς Μαριὰμ γεννηθέντος, ἥτις κατήγετο ἐκ τοῦ γένους Δαβὶδ, τοῦ ἐκ τοῦ γένους Ἀβραάμ, θέλει εὐλογῆσαι τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀλλὰ παρῆλθε πολὺς χρόνος ἕως οὗ πληρωθῇ ἡ τοιαύτη ὑπόσχεσις ὥστε ὁ Ἀβραάμ μὴ διατάσσας ποσῶς, διότι δὲν ἐξεπληρώθη ἀμέσως ἡ εἰς αὐτὸν ὑπόσχεσις, ἀλλὰ ὑπομένει μετὰ πίστεως καὶ καρτερίας τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ, ἡζιώθη ἐν τοῖς ἀπογόνους αὐτοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκπληρουμένην, ἡζιώθη νὰ ἴδῃ ἐλθόντα τὸν Μεσσίαν, διὰ τοῦ ὁποίου εὐλογοῦνται ἡδὴ σύμπαντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, τὰ πιστεύοντα βαθμῶν εἰς αὐτόν.

Διὰ τούτων δίδει τὸν λόγον ὁ Ἀπόστολος, πῶθεν ὁ Θεὸς τὴν ἐπαγγελίαν, ἥτοι τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ἐποίησε μεθ' ὅρκου. Τοῦτο, λέγει, ἐποίησε κατὰ συγκατάθεσιν, ἀποβλέψας εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Οἱ ἄνθρωποι, ὀρκίζονται, καὶ ὀρκίζονται εἰς "Ὁν ἀνώτερον αὐτῶν ὅπερ εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός· καὶ τοῦτο, ὥπως διὰ τοῦ ὅρκου δοθῇ πέρας εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἀρθείσης πλέον ἐκ τοῦ μέσου μετὰ τὸν ὅρκον πάσης ἀμφιβολίας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέλων ὁ Θεός νὰ ἀρῇ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς βεβαίας ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως αὐτοῦ, καὶ καταδείξῃ περισσώτερον οὐ μόνον εἰς τοὺς κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κατὰ πνεῦμα ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, ὅ ἐστιν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ πιστεῦσιν εἰς τὸν Χριστόν, ὅτι ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐπαγγελίας εἶναι ἀμετάθετος καὶ ἀναλλοίωτος, ἐποιήσατο μεθ' ὅρκου τὴν ὑπόσχεσιν περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Μεσσία καὶ τῆς δι' αὐτοῦ Σωτηρίας.

Ταύτην, λέγει ὁ Ἀπόστολος, τὴν προκειμένην ἐλπίδα τῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐλογίας καὶ Σωτηρίας καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἔθνων τῆς γῆς, ἔχομεν ἡμεῖς ὡς ἀγκυραν ασφαλῆ καὶ βεβαίαν, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου καὶ πολυκυμάντου Ὠκεανοῦ τοῦ παρόντος βίου, ἐνῶ ἀδιαλείπτως κλυδωνίζεται τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς· καὶ διὰ τῆς ἐλπίδος ταύτης ἡμεῖς ἀξιοῦμεν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς «ἐσώτερον τοῦ καταπελάσματος» ἥτοι εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου μετὰ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἀναληφθεὶς ἐκ τῆς γῆς εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, προηγῆθαι ἡμῶν, ὅπως ὅποθεν αὐτοῦ εἰσελθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως· καὶ οὐ μόνον πρόδρομος ἡμῶν εἰσῆλθε, διανοίγων τοῦτέστιν εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδόν, ἀλλὰ καὶ Ἀρχιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, ὅ ἐστι ποιμὴν καὶ ὑψίστος πνευματικὸς ἀρχηγὸς πάντων τῶν δι' αὐτοῦ σωζομένων καὶ μετεχόντων ἐν τῷ οὐρανῷ τῆς αἰωνίου Μακαριότητος.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΤΑ ΤΣΑΠΟΠΟΥΛΑ

Πουλί, ποῦ πᾶς στὰ Γρεββενά, στὸν βλογημένον τόπο, Χαιρέτα μου τὴν κλεφτουριά, τὸν καπετὰν Γιαννούλα, Καὶ πές του προσκυῖματα πολλά ν' ἀπὸ τ' ἐμένα. Νάχη τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά 'ς ὅλο τὸ σῶμα τοῦ. Δὲν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς ποῦταν ὁ Μουσελμῆς, Κ' ἦταν ὁ Μπαϊραχάραγας ἀπάνου 'ς τὰ δερβένια. Φέτο ἦρθε ἕνα Πασόπουλο, ἕνα Βεζυροπαῖδι, Κ' εἶναι κι' ὁ Σελεχτάραγας εἰς ὅλα τὰ δερβένια. Κράζει τοὺς κλεφταρματωλοὺς 'ς τὰ Γιάννινα νάρθουνε, Γυρεύει τὰ Τσαπόπουλα καὶ τὸ χρυσὸ ζευγάρι. Τὰ μαῦρα τὰ Τσαπόπουλα! στέκουν συλλογισμένα, Γιατί φοβοῦνται ν' ἀπιστιά...

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, αἱ ὁποῖαι θὰ τελεσθῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, σκοπεύουν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν πολλοὶ καὶ διάφοροι λόγιοι ἐπιστήμονες ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν πανεπιστημίων τῆς οἰκουμένης. Τούτων τις, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεσπούδαζον πρὸ πολλοῦ ἐν Γερμανίᾳ, ἔγραψε πρὸς ἐμέ πρὸς τινας ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἔκρινε καλὸν νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς εὐρύτερον κύκλον διὰ τῶν ἀγαπητῶν Πατρίων.

«Καθ' ὃν τρόπον, ἔγραφέ μοι, ὁ πατήρ καὶ ὁ πάππος μου μετέβησαν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ὁ Θεὸς ὑπόδρασε νὰ κατέλθῃ καὶ διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ, οὕτω θέλω καὶ ἐγώ, ἔστω καὶ προδεδηκώς τὴν ἡλικίαν, νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἐνδοξὴν Ἑλλάδα, νὰ ἴδω τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ εἶδε καὶ ἐγνώρισεν ἑαυτὸν καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς. Ναί, φίλε μου, θὰ ἀνέλθω ἐπὶ τὸν ἱερόν μας βράχον τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐκεῖ θὰ κύψω καὶ θὰ προσκυνήσω μετὰ σεβασμοῦ τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ ἄλλοτε ἡμεῖς σχεδὸν ὅπως εἶναι σήμερον οἱ Κάφροι καὶ οἱ Ἀσχαντοὶ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ δὲ πόρρονοι σὰς ἀνέπτυσσον καὶ ἐδίδασκον δι' ἔργων καὶ ἀγώνων ἀθανάτων τὸν κόσμον τί ἐστὶν ἐλευθερία, τί ἐστὶν νόμος, τί ἐστὶ πατρίς, τί πολίτευμα, τί τέχνη, τί ἐπιστήμη, τί δικαίον, τί ἄδικον, τί καλόν, τί αἰσχρόν, τί καθήκον, τί ἀρετή, τί ἀληθὴς δόξα κλπ., ὅτι οἱ πατέρες σὰς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐφύρρισκον καὶ ἐδίδασκον τὸν ἀληθῆ, τὸν Εὐρωπεϊκὸν λεγόμενον, πράγματι δὲ Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, ὅταν ταῦτα συλλογίζωμαι, τότε ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ἴδω τὴν πατρίδα Σας ἢ μᾶλλον πατρίδα πνευματικὴν ὅλων μας, καθίσταται ἀκράτητος, καὶ δὲν βλέπω τὴν ἡμέραν πότε νὰ κινήσω εὐχόμενός, ἵνα ὁποῖον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου πλάττω τὴν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα παντὸς τοῦ πολιτισμοῦ, τοιοῦτην εὕρω ὅταν ἐκ τοῦ σῦνεργου εὐτυχίᾳ νὰ ἴδω αὐτήν.»

Τοιαῦτα περιέχει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἄλλοτε συμφοιτητοῦ ἀρχαίου φίλου καὶ ταῦτα ἐπεθυμῶν νὰ περιέλθωσιν εἰς τὰς οἰκίας πρῶτον μὲν τῶν ἡμετέρων ἀρχόντων, ἵνα φροντίζοντες κατὰ τὸν ἑαυτῶν προδοκίαν τῶν εὐγενῶν οἱ ὁποῖοι θὰ τιμήσουν τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἐπισκευῆς τῶν, ἔπειτα δὲ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν, εἴτε λεγόμενοι εἴτε ἀμαξήλατοι εἴτε ξενοδόχοι εἴτε ἔμποροι εἴτε ξεναγοὶ εἴτε ὅτι δῆποτε ἔργον μετέρχονται καὶ ὡς ἐκ τούτου λουσι νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἄνδρας τούτους. Δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι οὗτοι ἄλλας ἔχουσι συνηθείαν καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀπληστία, αἱ παρὰ τὸ δίκαιον ἢ τὴν συμφωνίαν παράλογοι ἀπαιτήσεις, πᾶν ὅ,τι ὑπ' αὐτῶν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπάτη, ὡς ψεῦδος, ὡς ἐκβιασμός κτλ. διαθέτει

αὐτοὺς κακῶς, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν ὡς ἀπὸ μεγαλοφώνων σαλπύγων μέλλει νὰ διαδοθῇ πανταχοῦ τοῦ κόσμου καλὴ ἢ κακὴ γνώμη περὶ ἡμῶν. Ταῦτα πάντα πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα καὶ ἔχωμεν κατὰ νοῦν πάντοτε πάντες, ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας.

Ὅπως δὲ οἱ ἐν τῇ πατρίδι μένοντες οὕτω καὶ οἱ ἐν τῇ διασπορᾷ ἀνάγκη νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε, ὅτι ἕκαστος αὐτῶν εἶναι τρόπον τινὰ ἀντιπρόσωπος τῆς φυλῆς μας, μεταξὺ τῶν ξένων καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διαγωγῆς ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν συμπεραίνουν οἱ ξένοι τιμητικὰ ἢ ἀτιμαστικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ὅλης φυλῆς καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν. Τὸ μικρὸν λοιπὸν καὶ ἀσήμαντον πολλαῖς κακόν, τὸ ὅποιον ὁ τυχὼν κάμνει ἐν τῇ ξένῃ, γίνεται μέγα, μέγιστον καὶ ἐπιβλαβέστατον εἰς ὅλους ἡμᾶς, εἰς τὴν ἐνδοξὴν ἄλλ' ἀτυχῇ πατρίδα μας. Ἄν οἱ ἐκπατριζόμενοι ἔχωσι πάντοτε τοῦτο ὑπ' ὄψιν, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἀγωνίζονται πάσῃ δυνάμει οὐχὶ μόνον νὰ μὴ γίνωνται αἴτιοι νὰ ἀτιμάζονται ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον θὰ φιλοτιμῶνται, ἵνα διὰ τῶν καλῶν αὐτῶν πράξεων, διὰ τῆς ἐντίμου αὐτῶν συμπεριφορᾶς τιμᾶται ἡ μεγαλύνου- μος ἡμῶν Ἑλλάς.

ΟΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ *

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

B'.

Οὐδεὶς βεβαίως, πλὴν τῶν ὑπὸ σκαιοτάτης σκοτιζομένων ἀπαιδευσίας καὶ τῶν ἐκμεταλλευομένων αὐτήν, ἤθελεν ἐπαινεσθῇ τὴν εἰδωλολατρικὴν προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων, καθ' ἣν ἡ δεινὰ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου χύνει δάκρυα, ἐκείνη τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἶναι ἡ θαυματουργὸς καὶ αὕτη τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης δέσεται κολλώμενα ἐπ' αὐτῆς τὰ νομίσματα. Οἱ τοιοῦτοι, οἱ τοὺς ἡλιθίως πιστεύοντας ἐκμεταλλεύμενοι, πάντοτε ὑπῆρξαν.

Οὕτως ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἐδείκνυτο εἰς τοὺς ἀρχαίους πιστοὺς ἡ θάλασσα ἡ Ἐρεχθίς, ὕδωρ ἐπὶ τοῦ βράχου ἄλμυρον, κινούμενον εἰς κύματα μικρά, ὅτε καὶ ὁ Σαρανικός ἐταράσσεται ὑπὸ τοῦ νότου. Ἡ φθορὰ τοῦ χρόνου ἐξεκάλυψε, ὅτι ἔσθθεν τοῦ ναοῦ ὑπῆρχε κρυφὰ καταβάσεις, ὁ πῶθεν οἱ νεωκόροι διὰ σάνιδος ἢ ἄλλως ἐκίνουν τὸ ὕδωρ, ἀναμφιβόλως μὲ τὸ ἀζημιώτον τῶν ἱερῶν. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχωσιν οἱ κιβδηλεύοντες τὴν θρησκείαν, δὲν εἶναι ἀπαρχίτητον νὰ καταλύσωμεν πᾶσαν εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, ὅπως, ἂν τὰ ὅπλα μεταχειρίζεται ὁ ληστὴς καὶ ὁ δολοφόνος, ν' ἀφαιρέσωμεν αὐτὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν προκλαστικῶν τῆς ἐλευθερίας, ὅπως, ἂν ἐστιχοῦνται οἱ κιναιδογράφοι, νὰ κρημνίσωμεν τοὺς βωμοὺς τῶν Μουσῶν. Ἡ πίστις εἶναι ἡ σφύρα ἀπὸ τῆς ἀπο- σπασεως ἢ ἀπὸ τῆς ἀποθηριώσεως τῶν ἀνθρώπων. ἂν δὲ

ἡ γῆ ἐν τῇ λατρείᾳ, τοῦτο πρέπει νὰ θεραπεύεται οὐχὶ διὰ τῆς βίας. Προέκινται δὲ καὶ ἔτι τῆς βίας αἱ βλάβαι· διότι ἡ ἀνευ βίας τῶν πολιτῶν στάσις τῶν ὀπλοφόρων πολιτείαις ταῖς ἐλευθερίαις ἀκολουθοῦσι ἀντὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ κράτους, οὐχὶ τῆς πολιτείας· ἐν οὐχὶ ἐπανάστασιν, ἐκ τούτου δὲ προ- ἔλθῃ χειρὸν τοῦ παρελθόντος. Τῆς Γαλλικῆς προηγῆθησαν ἐπὶ ἕνα ἡμισὺν αἰῶνα οἱ εἰς καὶ οἱ ἐγκυκλοπαίδισται καὶ τῆς Με- ἀσείας μας οἱ διδάσκαλοι τοῦ γένους.

Ὁ Ἰσαυρὸς ἀποκρίμωνος ἐπεχείρησε τὴν θρη- μεταρρυθμίσει ἀνευ τῆς γνώμης, μᾶλλον δὲ παρὰ τὴν

ἀποσπάσματα ἐκ μελέτης τοῦ κ. Κ. Γ. Ζησιού.

γνώμην τῶν ὑπερεχόντων ἐν παιδείᾳ, μάλιστα δὲ περὶ τὰ ἐκ- κλησιαστικὰ πράγματα, σφῶν ἀνδρῶν. Ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ Β' ἀλόγῳ καὶ πράξει διαλάμπων, ὁ πέμψας πρὸ μικροῦ τότε ἀνὰ τὴν Δύσιν τὴν εἰκόνα τοῦ Λέοντος ὡς σωτῆρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ὁ ἐν Δαμα- σκῷ πρεσβύτερος καὶ μοναχὸς Ἰωάννης, οἱ εἰς χαρακτηρισμὸν τοῦ λόγου αὐτοῦ καλούμενος Χρυσορράς, ἀπέτρεπον αὐτόν.

Καὶ ὁ τότε δὲ Πατριάρχης Γερμανὸς ἀντίστατο εἰς τὰς θω- πευτικὰς ἐκείνου παρχαλεύσεις ὑπομιμνήσκων τῷ Βασιλεῖ, ὅτι προτοῦ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου «θεὸν ἐγγυητὴν δέδωκεν αὐ- τοῦ» (τῷ Πατριάρχῃ) ἐν μηδενὶ σαλεύσει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ τῶν ἀποστολικῶν αὐτῆς καὶ θεοπαράδοτων ἡμερῶν, καὶ ὅτε ὁ Λέων ἐκρότησε σελέντιον (συνέδριον τῶν μυστι- κοσυμβούλων) κατὰ τῶν εἰκόνων, καὶ τότε ἀντέστη ὁ Γερμα- νὸς καὶ ἀποθέμενος τὸ πατριαρχικὸν ὠμοφόριον καὶ μετὰ πολ- λούς διδασκτικὸς λόγους εἰπὼν «ἐὰν ἐγὼ εἰμι Ἰωάννης, βάλ- λετέ με εἰς τὴν θάλασσαν» χωρὶς γὰρ οἰκουμένης συνόδου καينوτομήσαι πίστιν ἀδύνατόν μοι, ὁ Βασιλεὺς ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἐν Παλατιῳ, γονικὸν αὐτοῦ οἶκον.

Βησὴρ ὁ πατριάρχης

Ἄλλ' ὁ Λέων ἐσύρετο ὑπ' ἀνδρῶν οὕτε θεολογικῆς, οὕτε ἄλλης ὅλης παιδείας, τοῦ ἐπισκόπου Ναχωλεῖας Κωνσταντί- νου, ὅστις ἀσυντρόφῳ ἀπαιδευσίᾳ συνῆλθε καὶ τοῦ ἀμόρφου- νος τῆς ἀπαιδευσίας ταύτης Βησῆρ. Οὗτος, Σύρος τὸ γένος, αἰχμάλωτος γενόμενος τῶν Ἀράβων, ἐξισλαμίσθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀποιώθη (ἐνεστερνίσθη) τοῖς Ἀράβων δόγμασιν, ὅστε- ρον δὲ ἀπελευθερωθεὶς ἦλθε πρὸς τὸν Λέοντα, ὅς οὐ διὰ τὴν τοῦ σώματος ρώμην ἐτιμήθη. Καὶ εἶχε μὲν βεβαίως καὶ ὁ Λέων, ὡς Σύρος τὴν καταγωγὴν, τὰς ἐναντίον τῶν εἰκόνων γνώμας, ἀλλ' ὁ Βησῆρ, φαίνεται, ἐκραταίωσεν ὅλως αὐτόν εἰς τὰ βουλευόμενα ταῦτα, τὰς γνώμας περὶ τοῦ πράγματος ἀναπτύσσων καὶ ὑποστηρίζων τοῦ Κορνήλιου. Ἐκ τούτου καὶ ὁ Βησῆρ καὶ ὁ Λέων οὐ μόνον ἀπαιδεῖτο περὶ τὰ χριστιαν- ικὰ δόγματα καλοῦνται ἀλλὰ καὶ σαρακηνόφρονες. Δικαίως ἴσως· διότι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Ἰουδαῖος τις ἐκ Λαο- δικείας τῆς παραλίου Φοινίκης ἐλθὼν πρὸς τὸν καλὴν Ἰσίδ οὕτω κατὰ τῶν εἰκόνων παρώξυνεν αὐτόν, ὡς Ἰουδαῖος στε- ρούμενος ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ θεοῦ τοῦ εἰκόνας, ὅστε ἐκεῖνος «δόγμα καθολικόν» ἐξέδωκε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν χριστιανούς νὰ καταλύσωσι τὴν προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων.

Ἄλλ' ἂν ἐν τῷ ἀρχαίῳ κράτει ἀπηλλάγησαν τοῦ κινδύ- νου οἱ χριστιανοί, ἀποθανόντος τάχιστα τοῦ Ἰσίδ, καίτοι ὁ γόνος ὁ Ἰουδαῖος ὑπὸ σφῆτος αὐτῷ διὰ τοῦτο βασιλείαν τεσ- σαράκοντα ἐτῶν, ἐν τῇ χριστιανικῇ αυτοκρατορίᾳ τὸ δόγ- μα ἐφηρμόσθη ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρὸς ἐγένετο ὁ διωγμὸς τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν εἰκονολατρείαν. Διότι ἀπειροὶ τὸν μαρτυ- ρικὸν ἀνεδήσαντο στέφανον, πατρίκιον, λογοθέτην, δομέστι- κοί, στρατηγούς, πρωτοσπαθάρους, πρωτοστράτορας, ὡς ὁ πρῶτος αυτοκράτωρ Ἀρτέμιος (Ἀναστάσιος), ὁ μάγιστρος Νικήτας ὁ Εὐλινίτης, ὡς ὁ μοναχὸς Στέφανος, διὰ σχολίου ἀπὸ τοῦ ποδὸς συρθεὶς ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου μέχρι τοῦ Πελα- γίου ἐσπαράχθη τὰς σάρκας, ὡς Ἀνδρέας ὁ Καλυβίτης, ὅστις ἀπτόητος ἐκάλεσε Κωνσταντῖνον τὸν Ε' νέον Οὐάλεντα καὶ Ἰουλιανὸν ἀποστάτην.

Καὶ ἄλλα καινὰ δόγματα

Τὰ δὲ καινὰ περὶ τῆς ἐκκλησίας δόγματα δὲν πε- ριωρίσθησαν, ὡς λέγεται, μόνον εἰς τὰς εἰκόνας. Οὕτως ἀ- σφαλῶς μὲν λέγεται, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος εἰπέ ποτε πρὸς τὸν πατριάρχην Κωνσταντῖνον τὸν ἀπὸ Σιλλαίου ἀρτι τί ἡμᾶς βλέπτει, ἐὰν λέγωμεν τὴν θεοτόκον χ ρ ι σ τ ο τ ὁ ο ν;» Καὶ ἐκεῖνος μὲν «περιπτύξαμενος αὐτὸν λέγει» ἐλέησον, δὲ-

σποτα, μηδὲ εἰς ἔννοιάν σου ἔλθῃ οὗτος ὁ λόγος· οὐχ' ὄφρα ὕσα στηλιτεύεται καὶ ἀναθεματίζεται Νεστόριος ὑπὸ πάσης τῆς ἐκκλησίας;» Καὶ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς ἐσίγησεν εἰπὼν μόνον· ἀεγὼ μαθεῖν θέλων ἠρώτησα· ἔως δὲ σοῦ ὁ λόγος, ἀλλὰ βραδύτερον ὡς συνωμότην διέβχλον καὶ Σκοτίοψιν ἐπονομάσαντες, ἀφ' οὗ ἐξεριζώσαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τῶν ὀρρῶων, τοῦ μύστακος καὶ τῆς γενειάδος, ἐκάθισαν ἐπὶ ὄνου ἀέξανάστροφα κρατοῦντα τὴν οὐρὰν αὐτοῦ» καὶ ἤγαγον διὰ τοῦ διππίου εἰς τὸν Ἱππόδρομον πρὸς τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐμπυτμοὺς τοῦ ὄχλου καὶ μετὰ μυρίας ἄλλας αἰσχροτάτας ὕβρεις ἀπεκεφάλισαν αὐτόν.

Καὶ ὁ πατριάρχης δὲ ὁ πρὸ τοῦ Κωνσταντίνου Ὁδυσσεύς, καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων κατασταθεὶς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ὅτε ὁ Ἀρταύσδος ἐγένετο κύριος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ κρατῶν τὸν τίμιον σταυρὸν ὤμοσεν ὅτι αὐτὸν τὸν προσηλωθέντα ἐν αὐτῷ (σταυρωθέντα), οὕτω μοι εἶπε Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς, ὅτι μὴ λογίσῃ υἱὸν θεοῦ εἶναι ὃν ἔτεκε Μαρία, τὸν λεγόμενον Χριστόν, εἰ μὴ ψιλὸν ἄνθρωπον· ἡ γὰρ Μαρία αὐτὸν ἔτεκεν, ὡς ἔτεκεν ἐμέ ἡ μήτηρ μου Μαρία». Καὶ ἔως μὲν εἶναι ταῦτα ψευδολογήματα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἐπιβότου τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἀλλ' εἶναι γνωστὴ ἡ βία τῶν δύο πρώτων Ἰσαύρων καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς γνώμης τῶν· διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἡπιώτερος Δέων, ἐπεὶ δὴ ὁ δῆμος καὶ εὐγενεῖς ἐπετέθησαν κατὰ τῶν κλημνιζόντων ἀπὸ τῆς Χαλκῆς Πύλης τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐτιμώρησε πολλοὺς ἀμελῶν ἀποκοπαῖς καὶ μάστιγι καὶ ἐξορίαις καὶ ζημίαις, μάλιστα δὲ τοὺς εὐγενεῖς καὶ λόγῳ διαφανεῖς».

Δεινὰ παντοῖα

Κατάρξα θεοῦ· διότι ἂν ἔλειπεν ἡ ἐμφύλιος αὐτῇ ἐξόντωσις, ἤθελον ταπεινωθῇ εἰς τὸ διηνεκές, ὡς ἐπὶ Σαβίνου καὶ Παγανοῦ, οἱ Βούλγαροι, δὲν ἤθελον καταλάβῃ οἱ ἐξ Ἰσπανίας Ἀραβες ὑπὸ τὸν Ἀβὺ Χάφ τὴν Κρήτην καὶ οἱ Ἀγλαβίδαι τῆς Ἀφρικῆς τὴν Σικελίαν. Διὰ τῆς συμμαχίας δέ, ἐπιτηδεύεις ἐνεργουμένης, τῶν περὶ τὸν Καύκασον Ἀλανῶν καὶ Τούρκων, μισούντων τοὺς Ἀραβας εἰς ὑπερβολήν, ἤθελον πιθανώτα διώξῃ τότε οἱ ἡμέτεροι τοὺς Μωαμεθανοὺς ἔως τὴν Κόνκινη Μηλιά. Δυστυχῶς δὲν ἀνένηφον οἱ βασιλεῖς, τοῦναντίον δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ θεοῦ, ὡς ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν πολλῶν, σημεῖα ὑπὲρ ἐκυτῶν ἔκρινον.

Τοιαῦτα ἡ ἔκρηξις τῶν ἡφαίστειων τῆς Θήρας, ἧς οἱ μύδροι καὶ ἡ τέφρα ἀπὸ Μικρῆς Ἀσίας μέχρι Ἀβύδου καὶ τῆς Μακεδονικῆς θαλάσσης ἐπλήρωσαν τὸ Αἰγαῖον, σεισμοὶ ἄλλε-πάλληλοι, ἐξ ὧν πόλεων κατερείπωσις καὶ κατακρημνισμοὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς τῆς Πόλεως καὶ ἀπίστευτος πῆξις τῆς ἐκεῖ θαλάσσης καὶ πανόλεθρος οὕτω νόσος λοιμώδης, ὥστε πολλοὺς μὲν Παυλικιανοὺς κατάρκισεν ἐν Θράκῃ Κωνσταντῖνος ὁ Ε', ἐπύκνωσε δὲ τὴν ἐρημωθείσαν Κωνσταντινουπόλιν—θεῖα φώτισις—δι' Ἑλλήνων τῶν νήσων καὶ τῆς κατὰ Ἑλλάδος, οἵτινες ἐκομίσθησαν ἀσυμφύμιλοι».

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Σοφοὶ εἰσὶν οὐχὶ οἱ μαθόντες τίχνας ἢ ἐπιστήμας, ἢ ἔχοντες νοημοσύνην ἔκτακτον καὶ νοῦν ἐφευρετικόν, ἀλλὰ πρῶτον οἱ γνώσκοντες τὰ ἀληθῆ αὐτῶν συμφέροντα· δεύτερον οἱ φυλάσσοντες δικαιοσύνην πρὸς ἀλλήλους· τρίτον οἱ χαλινοῦντες τὰς ἡδονὰς τῶν· καὶ τέταρτον οἱ μὴ ὑπερηφανευόμενοι ἐν ταῖς εὐτυχίαις τῶν. Οὗτοί εἰσιν οἱ φρόνιμοι καὶ τέλειοι ἄνδρες· ἔχει τοιοῦτους σοφοὺς σήμερον ἡ Ἑλλάς; Εἶθε νὰ τοὺς ἀποκητήσῃ.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπ. Ἰωάννης

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τ. Μ. Α. Δομοκόν.—Στ. Χ. Ἀνδρόν.—Β. Κ. Κωνσταντινουπόλιν. Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἔτους τούτου εἶναι τὸ ἐπόμενον. Ἐπεὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 11ον.—Π. Μ. Ναύπλιον Πᾶσα δωρεὰ δημοσιεύεται. Ἐχομεν οὕτω καὶ ἡμεῖς καὶ σεῖς τακτικῶν τὸν ἔλεγχον.—Δημ. Χ. Πειραιᾶ.—Στ. Α. Α. Μέγαρο.—Χρ. Ν. Καλάμας. Αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ εἶναι: αἱ ἀσφαλέστεραι. Ἀντ. Κ. Σίφνον.—Γρ. Π. Τ. Χαλκίδα.—Στ. Μ. Σπάρτην, Κ. Μ. Σμύρνην.—Β. Δ. Βραῖλαν. Μιχ. Δ. Ἰάσιον.—Εὐδ. Ψ. Ἰωάννιναν.—Α. Μ. Βοστώνην. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Διατίμησις παρελθόντων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρά τῶν ἐννέα τόμων (1902—1910) δρ. 35.

Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικῆς ἢ σχολικῆς βιβλιοθήκας, ἐπισήμως ζητούμενη δρ. 25.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἑκαστον λεπτὰ 5.

Φύλλα τοῦ 9 τόμου (1910) πρὸ συμπλήρωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομ. τιλῶν.

Πάν ποσὸν προσερχόμενον ἐκ πωλήσεως τόμων ἢ φύλλων θεωρεῖται καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστείλαντος. (Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

ΠΕΙΡ.-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἡ Ἑταιρία ἀναλαμβάνει τὴν ἐν τοῖς σταθμοῖς καὶ τοῖς ὁχήμασι τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ἀνάρτησιν ἀγγελιῶν καὶ διαφημίσεων, ὑπὸ τὴν ἀκόλουθον διατίμησιν.

Πίνακες σταθμῶν ἀπὸ ἡμίσεως μέχρι δύο τ. μ. πρὸς δρ. 10—25 καθ' ἑξάμηνον, ἢ δρ. 15—30 κατ' ἔτος δι' ἑκαστον σταθμόν, καὶ δρ. 35—150 διὰ 5—10 σταθμοὺς κατὰ τιμολόγιον.

Πεντακτίδια ἀμαξῶν μεγέθ. 15+25, πρὸς δραχ. 7. 50 διὰ τὰ 50 δρ. 12 διὰ τὰ 100 μηνιαίως.

Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ (Ἐπιμελητήριον τῆς Ἑταιρίας (ὁδὸς Καρόλου) καὶ εἰς τοὺς Σταθμοὺς.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Περίφημος Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα Μποσαράκου, πωλοῦνται εἰς τὸν Εὐραῖον τοῦ Στάθ. Φιλεκατεδευτικῆς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓ. ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς κ. κ. Ἐπιθεωρητὰς τῶν Δημοτ. Σχολείων τοῦ Κράτους.

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Μωραΐτης ἐξέδωκε συλλογὴν ποιημάτων, ὧν δέκα καὶ ἐμελοποιήσαντο παρ' ἡμῖν μουσικοδιδάσκαλοι ἐν τοῖς δημοτικῶς σχολείῳ σημασίαν τῆς διδασκαλίας δι' ὧν οἱ παῖδες ἀντιλαμβάνονται τῆς καρδίας, πάντες βεβηλωμένοι διὰ καὶ δὲν ἀμφοτέρωθεν εἰς πάντας τοὺς τῆν ἀπόκτησιν τοῦ ἄλλου αἰρίου τούτου.

Ὁ Υπουργός

ΑΠ. Γ. ΑΔΕΕΑΝΑΡΗΣ

Περ. Φρ.

Σημειώδεις. Τάνωτέρω «Πατήματα» τοῦ κ. Α. Μωραΐτου ἀντὶ 75 λεπτῶν ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ ΔΙΚΑΙΟΥ ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Βουλῆς 5) ἀποστέλλονται ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν.